

Beszámoló

Szeretnék megköszönni Önöknek, hogy az elmúlt évben az Alapítvány alkotói ösztöndíját élvezhettem. Engedjék meg, hogy megosszam Önökkel ezen hónapok néhány gondolatát annak reményében, hogy soraimból megértik, a kapott anyagi támogatás eszmei, szellemi gazdagodást is jelentett számomra és így közvetve remélhetőleg a közeg számára is, amelyben élek.

Több mint egy évvel ezelőtt, amikor a Communitas Alapítvány alkotói ösztöndíjpályázatát olvastam, azon tűnődtem el, hogy a kívülről érkező felhívás milyen belső kihívás elé állíthat engem, mint pályázót. Vacilláltam, egyáltalán melyik szakterületre nyújthatnám be a pályázatom, úgy éreztem, a színpad mellett- körül-szemben tevékenykedő emberként nem passzolok eléggé sem a színház, sem az irodalom kategóriába. Elbizonytalanított, hogy a papírforma szerint épp „nem dolgozó” vagyok, és szakmai tevékenységem nem szegődik magától értetődően valamely intézmény vagy munkacsoport szolgálatába. Mit kell létrehoznia annak, aki *alkotói* ösztöndíjra pályázik? Ihlet vagy becsvágy kérdése alkotónak nevezni önmagunk?

Teateológusi végzettségemmel számos tevékenységi körben kipróbáltam magam a diplomázás óta eltelt tíz évben. Voltam kritikus, dramaturg, fordító, PR-os, szerkesztő, rendezvényszervező, tanár – soha nem csak egyik, mindig kicsit a másik is. Kutatásaimat leginkább a megtapasztalt alkotások vitték előre, a produkciókhoz, amelyekben közreműködtem, az elméleti ismereteim adták a lendületet. Képletesen szólva, akármilyen helyzetbe léptem be, úgy próbáltam azt gazdagítani, hogy igyekeztem átvinni bele egy másik terület tudását, természetét. A „drámaközvetítés”, amelyet végül pályázatom céljaként megneveztem, természetesen következett ebből a középén állásból, szüntelen átjárásból.

Első ösztöndíjas hónapomban a Philther színháztörténeti kutatóprojekt keretében kíséreltem meg Bocsárdi László *A csoda* című 2002-ben bemutatott előadásának utólagos elemzését elkészíteni, a dolgozat utóbb a *Theatron* című színháztudományi periodikában jelent meg. A nyár folyamán a Tandem Csoporttal dolgozhattam együtt az *Egy katalán család képei* című színházi projekten, amelynek keretében egy médiahack-kísérletet és több performansz

jellegű eseményt hoztunk létre Csíkszeredában a város és közösség, közösségi emlékezet témakörében. Ősztől olvasószerkesztőként kezdtem dolgozni a *Játéktér* című színházi szaklapnak, az év eleje óta pedig újrakezdtém a kortárs kelet-európai politikus színházzal foglalkozó doktori dolgozatom három évvel ezelőtt megszakított előkészítését. Közben már türelmetlenül várom, hogy újabb fordításnak foghassak hozzá: Elena Vlădăreanu bukaresti költő, rádiószerkesztő *Habemus bebe* című darabját készülök magyarra átültetni. Háttéremberként folyamatosan ajánlok darabokat színészeknek, rendezőknek, illetve előadásokat különböző fesztiváloknak, rendezvényeknek.

Ez az év, amelyben a Communitas Alapítvány ösztöndíja jelentős anyagi függetlenséget tett számomra lehetővé, a szakmai öndefiníció éve volt számomra, egy olyan időszak, amelyben felszabadultan élhettem meg a kutatás, alkotás és közvetítés örömét. Köszönöm a kuratóriumnak ezt a lehetőséget, az éves ösztöndíj stafétáját pedig úgy adom át az utánam következőknek, hogy kívánom, ösztöndíjasként éljék meg szakmájuk gyakorlásának ezt az önfeledt szabadságát.